

Nr 402

Av herr Kaijser, *angående ersättningen inom sjukförsäkringen till privatpraktiserande läkare.*

(Lika lydande med motion nr 596 i Andra kammaren)

Riksdagen fattade i december 1969 beslut om införande av den s. k. sjukvårdsreformen inom sjukförsäkringen. Reformen gäller ersättningen för all läkarvård meddelad i det allmännas regi. I propositionen hade departementschefen begärt bemyndigande att vidtaga de åtgärder som kunde vara nödvändiga för att i systemet inordna även den vård som meddelas av privatpraktiserande läkare. I lagom tid till utskottsbehandlingen hade en inom riksförsäkringsverket gjord utredning avlämnats, omfattande förslag till de grunder på vilka ett sådant inordnande borde kunna ske. I en reservation till andra lagutskottets utlåtande (nr 80) hemställdes att riksdagen hos Kungl. Maj:t skulle anhålla att frågan om de privatpraktiserande läkarnas ställning inom sjukförsäkringens ersättningssystem skulle underställas riksdagen, innan bestämmelser i ärendet utfärdades.

Från vårt håll framfördes vid den tidpunkten den meningen att man hade haft alldeles för kort tid på sig att studera innebörden av riksförsäkringsverkets utredningsförslag, att man borde avvakta remissinstansernas synpunkter och att riksdagen borde få yttra sig över de bestämmelser som Kungl. Maj:t kunde komma att fastställa. Riksdagen godkände andra lagutskottets utlåtande. Ett bifall till reservationen skulle uppenbarligen innebära risker för en försening av reformens ikraftträdande, menade man, och riksdagen hade redan vid utskottsutlåtandets behandling möjlighet att diskutera frågan och framföra synpunkter på det framlagda förslaget.

Under den tid som gått sedan riksdagens beslut fattades har man kunnat konstatera att den inom riksförsäkringsverket gjorda utredningen i många stycken är ofullständig. Den syftar i princip till separata avtal med varje privatpraktiker, av riksförsäkringsverket kallade läkarvårdsavtal, helst föregångna av ett centralt ramavtal mellan Landstingsförbundet och Läkarförbundet. Den skyndsamhet med vilken utredningen måste göras för att bli färdig i tid medförde att man inte kunde penetrera en hel rad frågor som är av betydelse i sammanhanget. Frågan om de privatpraktiserande läkarnas tjänstgöringsförhållanden och skyldigheter gentemot sjukvårdshuvudmännen, innefattande t. ex. deras skyldigheter att delta i den öppna vår-

dens jourtjänst, är inte utredda, avtalens giltighet och deras beroende av de avtalsslutande läkarnas ålder, läkarnas arbetsrättsliga ställning i fråga om pensionering och semester, yrkesskadeförsäkring, av läkarna anställd personals ställning o. s. v., allt är frågor av betydelse som kräver en närmare utredning. Riksförsäkringsverkets förslag tycks innebära införandet av en ny och till sin ställning i sjukvårdsorganisationen oklar kategori av läkare, stående någonstans mitt emellan sjukvårdshuvudmännens fast anställda läkare i den öppna vården å ena sidan och de nuvarande privatpraktiserande läkarna å den andra. Riksförsäkringsverkets förslag behöver överarbetas och fördjupas. Det är nämligen angeläget att avtalens innebörd och konstruktion först underkastas en inträngande analys, där alla uppkommande aspekter blir tillfredsställande belysta.

Det torde vara omöjligt att genomföra inordnandet av de praktiserande läkarna i sjukvårdssystemet till den 1 juli. Ett av motiven för motståndet mot vår reservation till andra lagutskottets utlåtande 1969: 80 har sålunda förfallit. Riksförsäkringsverkets utredning kan inte oförändrad ligga till grund för de bestämmelser som kan komma att utfärdas i frågan. Under sådana förhållanden har önskan att riksdagen skall få yttra sig i ärendet ytterligare stärkts.

Under hänvisning till vad sålunda anförts hemställer jag,

att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte hemställa att frågan om de privatpraktiserande läkarnas ställning inom sjukförsäkringens ersättningssystem underställs riksdagen, innan bestämmelser i ärendet utfärdas.

Stockholm den 27 januari 1970

Rolf Kaijser (m)
